

δὲ οὔτε οὐρανόν, οὔτε ἔχνης περὶ γυναικῶν· καὶ ἰδοὺ διὰ τί ὠνομάσθη ἀπτερόγος. Ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ· ἀσπάζεται δὲ τὸν ἐρημικὸν βίον, συζῶν, ὡς αἱ περισσεύει, κατὰ ζεῦγος, κρυπτόμενος ἐν μέτρῳ τῶν δασῶν τὴν ἡμέραν, καὶ ἐξερχόμενος τὴν νύκτα τῆς φωνῆς του.

Ἡ σὰρξ τοῦ εἶναι μαύρη, σκληρὰ καὶ ἀηδής, τὴν ὁποίαν δὲν τρώγουσι πλέον οἱ ἰθαγενεῖς μετὰ τὴν εἰς Νεῖαν Ζελανδίαν εἰσαγωγὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔξω.

Ἐνίοτε καταδιώκουσιν αὐτοὺς οἱ κύνας· ἀλλ' αὐτοὶ ἀντιμάχεται διὰ λακτισμῶν ῥωμαλεωτάτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μακαρίτου Ἀχιλλέως, Ἑλλήνος ἱατροῦ, τῇ περὶ τὴν Γέφυραν τοῦ Μέλκτος ἐν Σμύρνῃ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ ἐπὶ τεμαχίου μαρμάρου.

ΓΥΚΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ ΕΙΝΟΥΔΕΩΣ

Τὸ ὄνομα Γυκὼ εἶναι ἀναμφισβότως κύριον θηλικόν, καὶ, καθ' ὅσον γινώσκουμεν, μοναδικόν. Τὸ δεῦτερον ὄνομα σημαίνει τὸν πατέρα τῆς κόρης Γυκοῦς, κείμενον ἀνευ τῆς ὑψίλων τῆς γενικῆς κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ λιθοξόου. Τὸ δὲ τρίτον, ὄνομα ἔθνικόν Εἰνουδῆς, σημαίνει προδήλως τὴν γενεθλίαν πόλιν τῆς κόρης, ἣν ἔστιν ἀγνωστον μέχρ' ἐν τῷ νῦν, ὡς μὴ ἀναφερόμενον οὔτε ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς παλαιοῦ συγγραφέως, καθ' ὅσον γινώσκουμεν. Παράγεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνατιρόρητος ἐκ τῆς προσθέσεως εἰν καὶ τῆς λέξεως οἰδός κατὰ σχῆμα Ἰωνικόν, διότι πιθανῶς ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο ἐν μεγάλῃ τινὶ ὁδῷ, ἴσως ἐκ τῶν κυριωτέρων τῆς Σμύρνης πρὸς τὰ ἐνδοτέρω.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἱατροῦ ἀγνοοῦσι πόθεν μετεκομίσθη τὸ μάρμαρον τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, νομίζουσιν ὅμως ὅτι ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Σμύρνης καὶ ἐξ ἀποστάσεως 2-3 ὥρων.

Ἐκ τῶν μικρῶν τούτων δεδομένων λοιπὸν ἐσυμπεράναμεν μόνον, ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Σμύρνης ὑπῆρχε καὶ πόλις, ἡ πολίχνη, ἡ κώμη ἀρχαιοτάτη ΕΙΝΟΥΔΟΣ, ἢ ἡ ΕΙΝΟΥΔΑ τὰ, ἄχρι τοῦδε ἀγνωστος ἡμῖν, καὶ πιθανῶς κείμενη ἐπὶ τινος τῶν μεγάλων τῆς Σμύρνης ὁδῶν πρὸς τὰς περὶ αὐτὴν ἀξιολογωτέρας πόλεις ὡς προείπομεν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι μετὰ τῶν ὀνομάτων τῆς παλαιᾶς γεωγραφίας δὲν ἀπαντῶμεν τοιαύτης συνθέσεως τοπικὰ ὀνόματα, ἐκ τῆς ἐν προσθέσεως δηλαδὴ καὶ ὁδός. Ἀλλ' ἐνθυμήθημεν τὰς Ἑννεα Ὀδοὺς, τόπον τῆς Μακεδονίας, ἐφ' οὗ ἐκτίσθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις καθ' Ἡρόδοτον, καὶ τὴν Ὀδὴ σ σ ὀ ν Ὀδησσόπολιν (Πάριον) τῆς Θράκης, κτίσμα Μηλιαίων, καὶ τὴν νῦν κωμόπολιν τῆς Κύπρου Ὀμοδον, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ χωρίον Μεσοροῦγι, μετὰ Φινεοῦ καὶ Καλαβρύτων, ταυτόσημον τοῦ Εἰνουδῆς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Φροῖων δὲ, ὅτι ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν πολλὰ ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ὀνομάτων τῶν πόλεων

καὶ πολυχνίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλυπήθημεν, ὅτι δὲν ἐμαθα συγχρόνως καὶ πόθεν μετεκομίσθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μάρμαρον, τὸ φέρον τὴν ἀνωθι ἐπιγραφὴν διὰ τὰς περαιτέρω ἀναγκαίας ἐρεῦνας, ἵνα βεβαιωθῶμεν ἐξ εἰκασίας, ἂν ἐκεῖ ἦτον ἡ πατρίς τῆς κόρης Γυκοῦς, ἡ ἀλλοθί που τῆς Ἰωνίας, προσδιορίζοντες θετικώτερον τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως.

Περὶ τὴν Σμύρνην ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Μαγνησίαν τὴν ὑπὸ Σιπύλῳ, ὑπάρχει χωρίον παλαιὸν χριστιανικὴν περιέχον σήμερον μόλις 100 οἰκογενεῖας χριστιανῶν καὶ 15 Τούρκων. Ἐκ τῶν αὐτόθι ὑπαρχόντων καὶ ἀνασκαπτομένων κατὰ καιροῦς ἀρχαίων εἰκάζεται, ὅτι ἡ θέσις αὕτη ἔκατοκεῖτο καλῶς καὶ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Ἐπισκεπτόμενος λοιπὸν μίαν τῶν ἡμερῶν τὸ Τουρκικὸν κοινοταφεῖον τοῦ χωρίου τούτου, κείμενον κατὰ τὸν ὁδὸν τὴν πρὸς τὰ Περίκλυστα (Βουνάρβασι), πλησίον χωρίου καὶ ὁμοίως παλαιὰν κωμόπολιν πρὸς νότον τοῦ Χαζηλαρίου, εὗρηκα στήλην παλαιάν ἐκ λίθου πορείου σκληροῦ, χωσμένην πλαγίως ἐν τῇ γῇ, καὶ ἐπ' αὐτῆς γράμματα ἡλλοιωμένα ἐκ πολυχρονίου τριβῆς καὶ μόλις ἐν μέρει διακρινόμενα τινὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ τοῦτο μετὰ τοσαύτης δυσκολίας, ὥστε ὁ πάντῃ πρωτόπειρος περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν δύναται ἴσως νὰ θεωρήσῃ αὐτὰ, ἢ ὡς μὴ ὄντα πραγματικῶς γράμματα, ἢ μᾶλλον ὡς ἐξηλειμμένα ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ μὴ ἀναγινωσκόμενα πλέον. Ὁ δὲ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων τούτων εἶναι περιπου τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, οἷα ἡ τῆς προσημειωθείσης ἐπιγραφῆς τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἱατροῦ Ἀχιλλέως. Ἀνέγνωσα δὲ σαφῶς, ἂν καὶ μετὰ τινος ἐπιστάσεως καὶ δυσκολίας ἐνιαχοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις μετ' ἄλλων τινῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἔχω προγεῖρους.

Η ΠΟΛΙΣ ΕΙΝΟΥΔΕΩΝ.

Τῷ ὄντι τὸ Χαζηλάριον, (ὀνομασθὲν, ὡς νομίζεται κοινῶς, ἀπὸ τῶν ὀθωμανιστῶν λεγομένων χαζήδων, τουτέστι προσκυνητῶν μουσουλμάνων, αἵτινες ἐρχόμενοι διὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς Μίκκην, ἢ τὸ ἀνάπαλιν, κατέλυον αὐτοῦ μίαν ἐπείραν), κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς μετὰ τῶν ὁρέων Σιπύλου καὶ Μαστουσίης, τῶν περιχλειόντων πρὸς ἀνατολὰς τὴν Σμυρναϊκὴν πεδιάδα καὶ κατὰ τὴν ὑπώρειαν αὐτῶν, ὁδοῦ σημειώδους, ὡς κυριωτέρας, δι' ἧς ἀναμφισβότως ἐγίνετο καὶ τὸ πάλαι ἡ συγκοινωνία τῆς Σμύρνης μετὰ τῆς Μαγνησίας καὶ τῶν Σάρδεων καὶ Θιατείρων καὶ Φιλαδελφείας καὶ ἄλλων πόλεων τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ θέσις εἶναι ὁμαλὴ, τερπνὴ, εὐάερος, ἐχουσα καὶ ὕδωρ καὶ τὴν θεάν τῆς πεδιάδος καὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης. Εἶναι γνωστὸν καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἡ παρὰ τὰς ὁδοὺς δι' ὧν συγκοινωνοῦσιν αἱ πόλεις, σχηματίζονται κατ' ὀλίγον φυσικῶς τῷ λόγῳ, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς ὑπωρείας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ὁρέων αὐτῶν, πρῶτον πανδοχεῖα καὶ ἀκολουθῶς κώμαι καὶ πόλεις, ὅταν μάλιστα ὁ τόπος εἶναι ὑγιεινός. Ἐπειτα ἡ σωζομένη ἐνταῦθα παλαιὰ ὕλη, καὶ ἐπὶ

μάλιστα ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κοινοταρείῳ, καὶ αὐτὴ ἡ προμνημονευθεῖσα στήλη, ἡ φέρουσα τὴν δευτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν, ὡς μεγάλη καὶ πρόστιχος ἐστὶν, δὲν ἵναι πιθανόν, ὅτι μετακομίσθη μακρόθεν, ἀλλ' ὅτι ἐξ ὁρχῆς ἦτον ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται σήμερον, ἡ πολὺ πλησίον. Ἰπάρχει δὲ καὶ παράδοσις ἐπιτόπιος, ὅτι τὸ Χαζηλάριον κατοικεῖται ἐκπάλαι, καὶ ἡ πληροφορία, ὅτι κατὰ κειροῦς ἐκ βαθύων ἀνασκαφῶν εὐρέθησαν λυχνάρια, κεράμια καὶ ἄλλα τεκμήρια παλαιᾶς οἰκήσεως.

Ἐκ πατῶν λοιπῶν τῶν παρατηρήσεων καὶ πληροφοριῶν καὶ εἰκασιῶν τούτων πιστεύω σήμερον ἀδιστακτως, ὅτι ἡ παλαιὰ πόλις ἡ πολίχνη τῆς Ἰωνίας, ἡ κατέχουσα τὴν θέσιν τοῦ νῦν χωρίου Χαζηλάρου περὶ Σμύρνης, ἐλέγato ἡ θηλυκῶς ἡ Εἰνούδος, ἡ οὐδετέρω; καὶ πληθυντικῶς ΤΑ Εἰνούδα, ὡς καὶ τὰ πλησίον Περίλειστα καὶ ἄλλα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τοπικὰ ὀνόματα. Τοῦτο δὲ πιστεύω καὶ βεβαιῶνω μέχρις οὗ ἄλλαι πληροφορίες καὶ ἀνακαλύψεις μᾶς δεῖξωσιν ἄλλο τι βεβαιότερον, ὅπερ κατ' ἐμὲ ἀπίθανον.

Πρὶν μὲν ἤδη ἐκατονταετηρίδος, οἱ εὐπατρίδαι τῶν Σμυρναίων διῆγον τὸ θέρος εἰς τὸ Χαζηλάριον, ἴσως ἐκ παλαιότητας συνθείας, καὶ τοὶ ὑπαρχόντων περὶ τὴν Σμύρνην ἄλλων πλησιαιτέρων χωρίων. Εὐκταῖον δὲ ἡ ὥρα καὶ ὑγιεινὴ θέσις αὕτη τῶν Εἰνούδων νὰ συνοικισθῇ αὖθις ἔτι πλέον ὑπὸ τῶν Σμυρναίων, κοινωνοῦσα μετὰ τῆς Σμύρνης καὶ Μαγνησίας δι' ὁδοῦ ἀμαξωτοῦ, καὶ τρέφουσα τοὺς ἐνοικοῦντας διὰ τῆς γεωπονίας, ἐπειδὴ ὁ πέριξ τόπος φαίνεται ἐπιτήδειος εἰς ἐλαιοφυτείας καὶ ἀμπελοφυτείας.

Διατριβὴ Ι. Γ. Δάττη.

(Ἐκ τῆς ἑφημερ. τῆς Σμύρνης.)

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τῆς ἐτσίτου γενικῆς συνεδριάσεως
τῆς ἐν Κοπενάγῃ
Βασιλικῆς Ἑταιρείας
τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου.

—ο—

Κατὰ τὴν 25 τοῦ ἡδὴ λήξαντος Φεβρουαρίου ἡ ἐν Κοπενάγῃ Βασ. Ἑταιρεία τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου συνῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Χριστιανοσβούργου εἰς γενικὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου Ζ'. Ἐν τῇ συνεδριάσει δὲ ταύτῃ ὁ ἀκάματος Κ. Κάρολος Κ. Ράφνος (Rafn), Σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας καὶ γραμματεὺς τῆς μνησθείσης Ἑταιρείας, ἀνέγνω γενικὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐργασιῶν τῆς ῥηθείσης Ἑταιρείας. Ἀκολουθῶς ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐγκρίσιν αὐτῆς συνοπτικὴν τινὰ ἐκθεσιν ἀφορῶσαν τὰ ἐκδοθησόμενα ἄρθρα καὶ διατριβὰς ἐν τοῖς προσέχσει φυλλαδίοις τῶν περιοδικῶν τῆς Ἑταιρείας συγγραμμάτων. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκδοσις τοῦ δευτέρου τόμου τοῦ μεγάλου συγγράμματος τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥηθέντος Κ. Ράφνου ἐκδιδόμενου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Ἀρχαιο-

λογικὰ Ῥωσίας καὶ Ἀνατολῆς κατὰ τὰ σωζόμενα ἱστορικὰ μνημεῖα τῶν Ἰσλαμῶν καὶ ἀρχαίων Σκανδιναυῶν » ἐβῆκε σχεδὸν εἰς πέρας, ὡς καὶ αἱ προστεθησόμεναι εἰς τὸ πῶνμα τοῦτο εἰκονογραφίαι, ἐξ ὧν ἐπαρουσίασε πέντε παραστάσεις ἱσλανδικὰ τινὰ ἡμισφαίρια καὶ ἐπιπεδοσφαίρια σχεδιασθέντα κατὰ τὸν 16. καὶ 17. αἰῶνα. Ἀνέγνω ἀκολουθῶς διατριβὴν τινὰ πραγματευομένην περὶ τῶν κοσμογραφικῶν καὶ γεωγραφικῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων Σκανδιναυῶν καὶ τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τῶν γενομένων ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐν τοῖς ἀγίοις τόποις καὶ ἐν τοῖς διαφόροις μέρεσι τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπληροφόρησε πρὸς δὲ τὴν ἑταιρείαν περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς καταγινομένης εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς περιφήμου ἀρχαίας τοῦ Στόρρη ἱστορίας καὶ τινος παλαιᾶς Ἰσλανδικῆς διπλωματίας.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ Πρόεδρος ἔδωκε νέα δείγματα τοῦ ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς ἀρχαιολογίας διακαοῦς ζήλου τοῦ περιγράψας ὁ ἴδιος ἐν συνόψει τὰς ὑπὸ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν γενομένας ἀνασκαφὰς ἐν τοῖς ἐρείπιοις τῶν ἀρχαίων φρουρίων Σοβούργου καὶ Ἀδπερβου κειμένων κατὰ τὸ ἀρκτικὸν τῆς Σελανδίας μέρος. Τῶν ἀνασκαφῶν τούτων παρουσίασεν ὡραίας σχεδιογραφίας, αἱ δὲ ἀντιπρόεδρος τῆς ἑταιρείας Κ. Οὐεγενέρος (Wegener) ἐξήγησε καὶ ἐσχολίασε μετ' ἐμβριθῶν ἱστορικῶν παρατηρήσεων.

Ἀκολουθῶς ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς παρουσίασεν εἰς τὴν συνάθροισιν κώπην τινὰ ἐκ δρυὸς ἀνευρεθείσαν δι' ἀνασκαφῆς εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως Σάδου, κειμένης κατὰ τὰς ἀρκτικὰς χώρας τῆς Γουτλανδίας. Ἡ κώπη αὕτη ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κατοικοῦσι λαοῖς ἐν ταῖς πολικαῖς χώραις τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπὶ τέλους ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς παρουσίασεν εἰς τὴν ἑταιρείαν ἀξιολογὸν τινὰ συλλογὴν 164 περίπου ἀρχαίων ἀντικειμένων ἀνευρεθέντων ἐσχάτως δι' ἀνασκαφῆς ἐν τοῖς περὶχωροῖς τοῦ χωρίου Σμυρμουόβρου ἐν Σελανδίᾳ. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ὡς φαίνεται, ἀπετέλουν μέρος ἐργοστασίου τινὸς σκευῶν ἐξ ὀρειχάλκου, καὶ, ὡς σαφέστατα ἀποδεικνύεται, εἰσιν ἐπιτοπίως κατασκευασμένα. Δὲν ἐλείψε δὲ ἡ Α. Μ. νὰ προσθέσῃ καὶ τινὰς εὐστόχους ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηρήσεις.

Τελευταῖον ἡ ἐπὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐπιτροπὴ τῆς Ἑταιρείας ὑπέβαλε διάφορα ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἀνευρεθέντα ἐν τῇ νήσῳ Ἀγγόλτρ κειμένη ἐν μέσῳ τοῦ Καττεγάτου. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀπετέλουν συσκευὴν τινὰ ἐργοστασίου λίθων κατεργασμένων, ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Κ. Θωμάσυνος (Thomsen) εἰσηγητὴς τῆς μνησθείσης ἐπιτροπῆς.

Ἐκ δὲ τῆς γενικῆς ἐκθέσεως ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἡδὴ λήξαντος 1851 ἔτους τὸ μόνον τῶν τῆς Ἀρκτου Ἀρχαιολόγων ἐπλουτίσθη ἐξ 148 περίπου δώρων καὶ ἀγορῶν ἐμπεριεχόντων 761 νέα ἀξιοπεριέργα ἀντικείμενα.

Πρὶν δὲ ἡ διαλυθῇ ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος γενικὴ ἐτήσιος αὕτη συνεδρίασις, ἐξελέχθησαν μέλη τῆς Ἑται-